

Sygn. akt I C 896/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda K. P. kwotę 8.401 zł (osiem tysięcy czterysta jeden złotych) wraz z odsetkami:

- od kwoty 1.144 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści cztery złote) od dnia 2 lipca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 7.257 zł (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) od dnia 13 czerwca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 15% zaś pozwanego w wymiarze 85% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

IC 896/15

UZASADNIENIE

Powód K. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty:

- 5.800 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,

- 7.257 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty a nadto zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 14 grudnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki A. (...) 8E S (...), stanowiącego własność powoda K. P. z pojazdem D. (...). Sprawca wypadku był ubezpieczony w ramach ubezpieczenia OC u pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał zgłoszoną przez

powoda szkodę za szkodę całkowitą, i ostatecznie uznał roszczenie poszkodowanego do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed kolizji, (którą ustalił na kwotę 28.200 zł) i po kolizji (w wysokości 14.650 zł) wypłacając powodowi kwotę 14.550 zł (w dniu 18.03.2014r. kwotę 13.450 zł i w dniu 7.05.2014r. kwotę 1.100 zł). Zdaniem powoda pozwany, dokonując ustalenia wartości auta w stanie sprzed wypadku zaniżył wartość bazową, która powinna wynieść 31.500. Uwzględniając korekty, wartość pojazdu powoda przed wypadkiem była nie niższa niż 34.000 zł. Pozwany nie uwzględnił ponadstandardowego wyposażenia uszkodzonego pojazdu, niezasadnie przyjął korektę w wysokości 1.614 zł, podczas gdy powinna ona wynieść 4.690 zł. Nadto zawyżył wartość korekt obniżających cenę pojazdu, ustalając je na poziomie 3.849 zł, podczas gdy powinny wynieść maksymalnie 3.060zł. Pozwany nie uwzględnił wszystkich elementów wyposażenia uszkodzonego pojazdu, nie wziął pod uwagę m.in. pakietu A. (...) zestawu głośnomówiącego o wartości 220 zł, a także urządzenia Sound – (...) B. o wartości 260 zł. Obniżył wartość większości elementów wyposażenia przedmiotowego pojazdu, w tym wartość: lakieru metalizowanego o kwotę 54 zł, felg aluminiowych 18” 5 – ramiennych o kwotę 639 zł, czy wartość systemu nawigacji satelitarnej z DVD o kwotę 273 zł. Powód poniósł koszt w wysokości 7.257 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego przez okres 60 dni do celów zawodowych, rodzinnych, towarzyskich i szkoleniowych oraz sportowych. Nie miał w tym czasie możliwości korzystania z innego pojazdu.

W piśmie procesowym z dnia 14 lipca 2014 r. powód ograniczył żądanie pozwu o kwotę 2.656 zł w zakresie odszkodowania, jednocześnie wniósł o zapłatę przez pozwanego kwoty 3.144 zł z tego tytułu wraz z odsetkami od dnia 2 lipca 2014 r.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2015 r. Sąd umorzył postępowanie w części tj. ponad żadaną kwotę 3.144 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 16 lutego 2015 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda, uwzględniającym ograniczenie powództwa.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. W ocenie pozwanego powód rażąco zawyżył okres wynajmu pojazdu. Poszkodowany nie podjął żadnych czynności zmierzających do naprawy lub sprzedaży uszkodzonego pojazdu, pomimo, iż w dniu 18 marca 2015 r. otrzymał odszkodowanie w kwocie 13.550 zł. Wskazał, iż powód nie udowodnił konieczności najmu pojazdu zastępczego, zakwestionował również stawkę dobową najmu pojazdu, wskazując, iż przy tak długim okresie najmu stawki znacząco odbiegają od ogólnie przyjętej ceny. Argumentował nadto, iż załączone do pozwu faktury VAT, datowane są na koniec miesiąca, pomimo, że noszą nr (...)co sugeruje, iż zostały wystawione na początku miesiąca, co w ocenie pozwanego w istocie podważa wynajmowanie pojazdu przez powoda przez cały miesiąc. Pozwany zakwestionował również sporządzony na zlecenie powoda kosztorys wskazując, iż stanowi on jedynie opinię prywatną. Z tego względu uznał dochodzenie odsetek do daty wcześniejszej, niż data opinii biegłego sądowego za bezpodstawne. Jednocześnie wskazał, iż powodowi wypłacono odszkodowanie w łącznej kwocie 17.550 zł, a nie jak wskazuje strona powodowa w wysokości 14.550 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, iż w dniu 29 kwietnia 2014r. dokonał zbycia pozostałości uszkodzonego pojazdu za kwotę 13.650 zł. Jednakże z uwagi na fakt, iż pozwany dopiero w dniu 1 lipca 2014 r. wypłacił mu pełne (według własnych wyliczeń) odszkodowanie, nie mógł wcześniej zakupić pojazdu analogicznego do uszkodzonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki A. (...) 8E S (...) nr rej. (...), stanowiącego własność powoda K. P. z samochodem marki D. (...), którego posiadacz – będący sprawcą kolizji - ubezpieczony był w Towarzystwie (...) S.A. w W..

(okoliczność bezsporna)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany zlecił wykonanie w dniu 06 stycznia 2014 r. wyceny pojazdu powoda nr (...). Wartość rynkowa ww. pojazdu została określona na 28.200 zł brutto.

Ostatecznie pozwany określił wartość pojazdu A. (...) 8E S (...) nr rej. (...) w stanie nieuszkodzonym na kwotę 31.200 zł brutto, natomiast w stanie uszkodzonym na kwotę 13.650 zł brutto. Szkoda uznana została za szkodę całkowitą, w związku z czym powodowi przyznano z tego tytułu, ostatecznie, odszkodowanie w wysokości 17.550 zł brutto. Wypłata odszkodowania powodowi nastąpiła w dniach: 18.03.2014 r. (13.450 zł), 7.05.2014 r. (1.100 zł) oraz 1.07.2014 r. (3.000 zł).

(dowód: wycena, k. 14-16; wycena Nr: (...) – w aktach szkody; analiza techniczno – ekonomiczna szkody – w aktach szkody; decyzja z dnia 17.03.2013r., , k.12-13; decyzja z dnia 6.05.2014r. – w aktach szkody; decyzja z dnia 1.07.2014r. k.47-48)

K. P. zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) nr rej. (...) z Serwisem (...). Stawkę dobową najmu określono na 100 zł. Pojazd zastępczy wykorzystywał przez 59 dni do celów zawodowych, rodzinnych, towarzyskich i szkoleniowych oraz sportowych. Zawarcie umowy najmu pojazdu zastępczego powód uzgadniał z pozwanym, przy czym decyzję o najmie podjął z uwagi na przedłużającą się procedurę likwidacji szkody. Powód oczekiwał, że odszkodowanie zostanie mu wypłacone w krótkim czasie, o czym był zapewniany przez pracowników pozwanego, z którymi się kontaktował.

Celem ograniczenia kosztów, powód poszukiwał jak najtańszej oferty najmu pojazdu klasy nie wyższej niż pojazdu uszkodzonego. Powód wynajmował auto na okresy tygodniowe, zaś po zakończeniu miesiąca wystawiana była faktura zbiorcza za cały miesiąc.

W okresie korzystania z pojazdu zastępczego powód nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu. Jakkolwiek rodzina powoda dysponowała w tym czasie jeszcze jednym pojazdem – F. (...), który ojciec powoda kupił dla synowej, był on niesprawny technicznie. Po dokonaniu naprawy tego pojazdu został on sprzedany, bowiem powód obawiał się o bezpieczeństwo żony i nie chciał, pomimo naprawy, żeby jeździła tym autem.

(dowód: e-mail w sprawie najmu pojazdu zastępczego – w aktach szkody; zeznania świadka M. B., k.117-119; zeznania powoda K. P., k.118-119; zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, k. 126; faktury VAT, k.18-19; zeznania świadka G. B. –k. 256-257; historia wejść, k.36-44)

Cena za dobę najmu pojazdu zastępczego przewidziana w umowie zawartej przez powoda jest niższa od przeciętnych stawek za najem oferowanych na lokalnym rynku.

(dowód: opinia biegłego sądowego L. A. wraz z opinią uzupełniającą, k. 132-157, k. 224-233)

W dniu 29 kwietnia 2014 r. powód dokonał zbycia pozostałości uszkodzonego pojazdu za kwotę 13.650 zł. Wcześniej podjęta przez powoda próba sprzedaży pozostałości pojazdu oferentowi wskazanemu przez pozwanego nie powiodła się, bowiem oferent odmówił zakupu wskazując na niezgodność pojazdu z ofertą. Zastrzeżenia oferenta okazały się uzasadnione, co spowodowało ponowne oględziny i powtórne wystawienia auta na aukcję.

(okoliczność bezsporna, nadto informacje zawarte w folderze „Zadania w sprawie” – w aktach szkody; umowa sprzedaży, k. 112)

Wartość rynkowa pojazdu A. (...) 8E S (...) nr rej. (...) przed szkodą według cen obowiązujących na lokalnym rynku 32.000 zł. Natomiast wartość pozostałości ww. pojazdu na dzień szkody wynosiła 13.650.

(dowód: opinia biegłego sądowego L. A. wraz z opinią uzupełniającą, k. 132-157, k. 224-233; umowa sprzedaży, k. 112)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, jak też na aktach szkody, zapisanych w formie plików na płycie CD. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, wobec czego Sąd, również nie widząc podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia. Sąd w swych ustaleniach oparł się również na zeznaniach świadków oraz powoda. Zeznania te w ocenie Sądu były spójne, wzajemnie się uzupełniały nadto znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd dokonując oceny zeznań powoda i świadka M. B. miał na uwadze łączące ich więzy rodzinne, jednakże nie dopatrywał się podstaw do ich podważenia, tym bardziej, iż nie były one kwestionowane przez stronę pozwaną. Jedynie w zakresie wyposażenia i wartości uszkodzonego samochodu Sąd nie oparł się na zeznaniach powoda, w tym zakresie dając prymat ustaleniom zawartym w opinii biegłego.

Niespornym między stronami był fakt uszkodzenia pojazdu marki A. (...) 8E S (...) nr rej. (...) należącego do powoda przez podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego oraz powstanie obowiązku odszkodowawczego po stronie pozwanego, jak również wypłaty na rzecz powoda odszkodowania.

Spór między stronami ogniskował się wokół kwestii wartości pojazdu przed szkodą i po jej wystąpieniu oraz zasadności żądania przez powoda zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W niniejszym postępowaniu Sąd oparł się częściowo na dowodzie z opinii biegłego sądowego L. A.. Opinii tej Sąd dał wiarę uznając, iż została ona sporządzona rzetelnie przez osobę posiadającą duże doświadczenie w zakresie stanowiącym przedmiot wykonania opinii. Strony postępowania wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego, na skutek których biegły złożył uzupełniającą opinię pisemną, w której w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł.

Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej Sąd nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Tym niemniej, opinia biegłego posłużyła Sądowi do ustalenia wartości pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym. Co do wartości pozostałości, Sąd przyjął wartość za jaką auto uszkodzone zostało faktycznie sprzedane, nie zaś wartość ustaloną przez biegłego. Ustalenia zawarte w opinii biegłego były również podstawą do stwierdzenia, że stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego przyjęta w umowie zawartej przez powoda jest niższa od średnich stawek oferowanych na rynku.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest determinowana odpowiedzialnością sprawcy szkody. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc.

Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone. Przepis art. 361 § 2 kc statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku

przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanej i konkretnych okoliczności sprawy.

Stosownie do treści art. 363 § 1 kc przysługujące poszkodowanemu prawo wyboru sposobu naprawienia szkody może doznać ograniczenia jedynie wtedy, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty. Jedynie więc w przypadku, gdy koszt naprawy samochodu po wypadku przekraczał wartość samochodu sprzed tego zdarzenia w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną, celowe uzasadnione będzie odstąpienie przy ustalaniu odszkodowania od dokonania restytucji. W takim przypadku wysokość szkody stanowić będzie różnica między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości.

W sprawie niesporne było, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczał jego wartość sprzed zdarzenia, co skutkowało rozliczeniem szkody jako całkowitej.

Zważywszy natomiast, iż kwestią sporną była ustalona przez pozwanego wartość pojazdu A. (...) 8E S (...) nr rej. (...) w związku z jego uszkodzeniem, Sąd mając na uwadze złożone wnioski dowodowe odwołał się do opinii biegłego. Przy dokonywaniu wyceny pojazdu przed dniem kolizji biegły wskazał, iż wartość rynkową pojazdu określa się na podstawie wartości bazowej samochodu – będącej uśrednioną wartością rynkową pojazdu określonej marki i roku produkcji, powiększonej o wartość korekt z tytułu dodatkowego wyposażenia, daty pierwszej rejestracji, uwzględniającą wartość korekty dotyczącej m.in. za przebieg. Z treści sporządzonej opinii wynikało, iż wartość rynkowa pojazdu powoda przed zdarzeniem wynosiła 32.000 zł brutto. Jeżeli chodzi o oferty internetowe sprzedaży pojazdów podobnych do uszkodzonego, na które powoływał się powód, wskazać należy, iż zamieszczenie konkretnej oferty nie przesądza o faktycznej wartości danego pojazdu. Oferty te są bowiem negocjowalne, nie stanowią ostatecznej kwoty za jaką można dany pojazd nabyć. Zatem na tej podstawie, że podobny pojazd do przedmiotowego został wystawiony za cenę 39.000 zł, nie stanowi dowodu dla Sądu, że taką właśnie wartość posiadał pojazd powoda.

Jeżeli chodzi o wartość pozostałości – jak już wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia – Sąd nie uwzględnił kwoty wyliczonej przez biegłego, o której uznanie wnosił powód. W ocenie Sądu powyższe byłoby niezasadne, zważywszy, że powód zbył uszkodzony pojazd za konkretną kwotę. Z tego też względu Sąd przyjął, iż wartość pozostałości wynosiła 13.650 zł, zgodnie z umową sprzedaży z dnia 29 kwietnia 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, iż wartość pojazdu wynosiła 32.000 zł brutto, natomiast wartość pozostałości obejmowała kwotę 13.650 zł brutto, zatem odszkodowanie należne wynosiło 18.350 zł brutto, przy czym pozwany wypłacił uprawnionemu odszkodowanie w łącznej kwocie 17.206 zł brutto, a zatem Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1.144 zł jako różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a kwotą wypłaconą. Wskazać należy przy tym, iż Sąd miała na uwadze okoliczność, że wpłata z dnia 3.000 zł została zaliczona przez powoda na odsetki za opóźnienie oraz na należność z tytułu odszkodowania – do kwoty 2.656 zł (art.451 kc) zaś ten sposób rozliczenia nie został zakwestionowany przez pozwanego.

Przechodząc do oceny roszczeń powoda z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego podkreślić należy, iż co do zasady przy szkodzie całkowitej przyjmuje się, że poszkodowany powinien w ciągu 7 dni zagospodarować pozostałości po uszkodzonym pojeździe. Tym niemniej z materiału dowodowego w sprawie wynika, że pozwany zapewnił powoda o wypłacie odszkodowania w niedługim czasie. W związku z tym powód cierpliwie czekał na zakończenie postępowania likwidacyjnego. Jednakże z uwagi na fakt, iż postępowanie się przedłużało, a powodowi niezbędny był samochód, dokonał jego wynajmu. Zdaniem Sądu, fakt posiadania przez rodzinę powoda pojazdu marki F. (...) nie stał na przeszkodzie wynajęciu pojazdu zastępczego, ze względu, po pierwsze, na okoliczności, iż pojazd ten był zakupiony z myślą o żonie powoda, po wtóre, nie gwarantował on bezpieczeństwa podczas jazdy, skutkiem czego dokonano jego zbycia. Powód korzystał z pojazdu zastępczego przez 59 dni, kwota wyliczona za kwiecień obejmuje bowiem jedynie 29 dni, nie 30 - w tej dacie tj. 29 kwietnia wystawiono fakturę. Z tego względu Sąd przyjął, iż w tym dniu powód zaprzestał korzystać z pojazdu zastępczego.

Analizując zasadność najmu pojazdu zastępczego zwrócić należy uwagę również na fakt, iż ubezpieczyciel nie dokonał wypłaty odszkodowania jednorazowo, ale etapami, w kilku transzach. Ostateczne odszkodowanie pozwany przyznał poszkodowanemu dopiero 1 lipca 2014 r. Zatem przed tą datą powód nie dysponował odpowiednimi środkami finansowymi na zakup pojazdu analogicznego do uszkodzonego. Jakkolwiek podjął, we współpracy z pozwanym, działania mające na celu zbycie pozostałości pojazdu i pozyskanie środków na nabycie nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego, auto udało się zbyć dopiero w dacie 29.04.2014r. Z tego względu nie można uznać, iż korzystanie przez powoda z pojazdu zastępczego przez 59 dni było nieuzasadnione. Powód wykazał, że samochód był mu potrzebny w codziennym życiu. Powyższe nie powinno budzić kontrowersji zważywszy, że w dzisiejszych czasach samochód osobowy stanowi przedmiot codziennego użytku. Należy również dostrzec, że powód zadbał o to, aby cena najmu pojazdu w klasie nie wyższej od klasy pojazdu uszkodzonego była jak najniższa.

Mając na uwadze treść wyroku Sądu Najwyższego IV CK 672/12 za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody, Sąd uznał, że powód wykazał zasadność poniesienia kosztów najmu pojazdu. Wskazać należy również, iż zastosowana stawka najmu w wysokości 100 zł była poniżej stawek stosowanych w okresie najmu, nadto pojazd będący przedmiotem ww. umowy nie był też wyższej klasy.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy art. 822 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 8.401 zł, w tym kwotę 1.144 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 7.257 zł tytułem zwrotu kosztów najmu.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 481 kc i – zgodnie z żądaniem zmodyfikowanego pozwu – zasądził odsetki od kwoty:

- 1.144 zł od dnia 2 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie

- 7.257 zł od dnia 13 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie.

Termin spełnienia świadczenia został określony w art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych – jako termin podstawowy w tym zakresie przyjmuje się termin 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie oraz termin 14 dni, licząc od dnia, kiedy przy zachowaniu należytej staranności było możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania. W drugiej ze wskazanych sytuacji, wypłata odszkodowania powinna być dokonana najpóźniej w terminie 90 dni, licząc od zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Terminy wskazane powyżej są terminami maksymalnymi i nie ma przeszkód, aby ubezpieczyciel wcześniej uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił stosowne odszkodowanie. Powód zgłosił roszczenie o zwrot poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego w dniu 13 maja 2014r. wobec czego określenie daty początkowej naliczania odsetek od dnia 13 czerwca 2014r. jest uzasadnione, bowiem – zgodnie z powyższymi regułami – należność z tego tytułu była już wymagalna. Termin początkowy naliczania odsetek od kwoty 1.144 zł determinowany jest datą wskazaną w piśmie powoda ograniczającym powództwo i wynika z faktu zaliczenia – przy braku kwestionowania tego zabiegu przez pozwanego – części wpłaconej kwoty 3.000 zł na poczet odsetek za opóźnienie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w punkcie II sentencji.

Z uwagi na fakt, iż powództwo było zasadne częściowo co do kwoty 8.401 zł - Sąd o kosztach postępowania orzekł na zasadzie art. 100 zdanie 1 kpc w zw. 108 § 1 kpc, obciążając powoda kosztami postępowania w 15%, pozwanego w 85%, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania referendarzowi sądowemu.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)